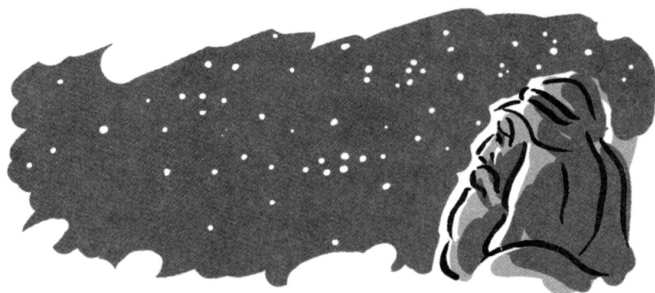

MENNESKET ABRAM

Bakgrunnsstoff *1 Mos 11,27-15,21.*

Minnevers «Abram trodde Herren, og derfor regnet Herren ham som rettferdig» (1 Mos 15,6).

Ukeoversikt Sist ukes avsnitt endte trist: Babels tårn viste at mennesket tydeligvis ikke hadde lært noe av historien.

Denne uken er starten på noe mer håpefullt: Etterkommerne av Sem, og én av dem især, Abram, som ifølge Paulus jo skulle bli «far til oss alle» (Rom 4,16). Han er far til alle som tror på Jesus, for det er gjennom Jesus Kristus at de løftene som ble gitt til Abraham, er blitt oppfylt. I Kristus er vi nå Abrahams ætt og «arvinger ifølge løftet» (Gal 3,29), løftet om et himmelsk Kanaan der synd, ondskap og død ikke lenger skal være til.

Etter fallet, syndfloden, Noahs drukkenskap og fadesen med Babels tårn, tenner Gud nå et klart fremtidshåp. Og håpet kommer med Abram, Abram som til tross for sin bakgrunn i en familie og et miljø som var avgudsdyrkere, likevel holdt seg til den ene sanne Gud, og som for sin troskap mottok store løfter fra Gud, løfter som i tillegg til ham og hans familie gjaldt hele menneskeheten.

Denne uken skal vi ta en første titt på Abrams liv, på hans kall, hva han svarte, hans menneskelighet og fremfor alt hans gudsforhold. Han var et stort eksempel på hva det vil si å leve i tro, bli rettfærdig ved tro og la denne troen prege ens liv.

SØNDAG**Abrams bakgrunn**

Les 1 Mos 11,10-32. (Se også Jos 24,2 og Apg 7,2.) Hvilken historie kommer rett før disse versene? Hva kan grunnen være til at de er plassert så tett innpå hverandre? Hvilke detaljer fra Abrams familiebakgrunn finner vi her?

Abram later til å ha vært den yngste av Tarahs sønner, men han blir trolig nevnt først i 1 Mos 11,26.27 på grunn av sin betydning som ættefar til den utvalgte slekt. Arkeologene har avslørt mye om den tiden Abram levde i, men de store verdensrikene utgjør bare en del av bakgrunnen. Oppmerksomheten blir rettet mot visse patriarker og deres familier som forsøkte å holde liv i sannheten om Gud. Dette er den sentrale tanken i 1. Mosebok. Beretningene kan til tider ta opp ganske tarvelige begivenheter, men de forteller om dem som Gud gav i oppdrag å bevare kunnskapen om ham i en verden som var gjennomsyret av avgudsdyrkelse, hedenskap og alle mulige former for overtro.

I hvor mange trinn foregikk Abrams kall ifølge Apg 7,2-4? (Sammenlign 1 Mos 12,1 med Apg 7,4.) Hva kan ha vært grunnen til at han fulgte disse trinnene i stedet for å dra rett til Kanaan?

Stefanus sier at Gud viste seg for Abram i Ur i Kaldea og kalte ham til å dra til det landet han ville vise ham. Men han dro ikke dit med det samme. I stedet stoppet han en tid i Karan, og der bodde han til hans far, Tarah, døde. Det var først etter farens død at han reiste videre til Det lovede land.

Til ettertanke **Abrams familie dyrket avguder, men likevel ble han boende blant dem i lengre tid. Hva kan vi lære av dette om hvordan vi bør forholde oss til dem i vår familie som ikke vandrer med Herren?**

MANDAG

Kallet

Hva var grunnen til at Gud kalte Abram ut av Karan? I Mos 12,1-3; Hebr 11,8-10.

Merk deg ironien: Noe av det Gud sier at han vil gjøre for Abram er å «gjøre ditt navn stort» (1 Mos 12,2). Sammenlign dette med beretningen om Babels tårn, der en av begrunnelsene for å bygge tårnet var å «skape oss et navn» (1 Mos 11,4). Menneskelig sett ville de vel hatt bedre utsikter til å få seg et «navn», de som bygget noe så svært, enn en som sa farvel til sin slekt og sitt folk, sin kultur og fruktbare marker og «dro av sted uten å vite hvor han kom» (Hebr 11,8).

Det er i dag ingen som kjenner navnet på noen av dem som arbeidet på tårnet, men nesten hele verden har hørt om Abram.

Hva kan vi lære av dette, vi som på vår egen måte kanskje søker å «skape oss et navn»?

I tillegg til kallet om å utvandre til Kanaan (sammenlign Apg 7,2 med 1 Mos 12,1), fikk Abram dette fantastiske løftet om at Gud ville gjøre ham til et stort folk. Det måtte jo bety barn, og dette løftet måtte han bare godta i tro siden hans kone så langt var barnløs (1 Mos 11,30). Likevel later det ikke til at han nølte (vers 4). Gud kalte ham til å dra, Gud gav ham løfter, og Abram dro i tro (se Rom 4,13).

Til ettertanke **Abram var sikker på at Gud hadde kalt ham og reiste i tro på noe som menneskelig sett virket helt tåpelig. Hva kan dette lære oss om å gå i tro og leve i tro, en tro som kan fortone seg som «uforstand» (1 Kor 1,25; 2,14)? Men samtidig må vi passe oss så vi ikke går i «tro» og innbiller oss at han leder oss når han kanskje ikke gjør det. Hvordan kan vi vite når Gud leder?**

TIRSDAG

Abrams tro

Les hele 1. Mosebok 12. Skriv det som kapitlet måtte lære deg om tro, prøvelser, karakterdannelse eller annet. Hva får du med deg herfra som kan hjelpe deg i din daglige vandring med Herren?

Det ville være lett å forestille seg at forsynet ville glatte Abrams vei, han som fulgte Guds kall. Men Bibelen lærer ikke at vi får slippe prøvelser bare vi er tro mot ham. Tvert imot.

Kort tid etter at han nådde Kanaan brøt det ut en stor hungersnød i landet, så han måtte ta tilflukt i Egypt, der Nilen vannet landet med sitt flomvann. Skriften lærer at de som følger Guds bud, kan komme til å måtte utholde trosprøver. Bare forestill deg hvilken belastning denne hungerskatastrofen må ha vært for hans tro: Gud hadde kalt ham til dette landet, og se så hva som

sker! En hungersnød! Denne hungersnøden jaget ham ut av Kanaan og er kanskje bakgrunnen for hans vaklende tro og historien med Sarai og farao. Under sult og frykt skrumpet troshelten inn til et skrøpelig menneske som de fleste av oss lett kjenner igjen. Troen gav etter for frykten, og frykten fikk ham til å gå i sirkler rundt sannheten: han tydde til en halvsannhet for å dekke over resten av sannheten.

«I sitt vise forsyn lot Herren denne nye prøven komme over Abraham for å lære ham lydighet, tålmod og tro, en undervisnings skulle være til hjelp for alle som møtte lignende prøver. Gud leder sitt folk langs veier de ikke kjenner, men aldri glemmer eller forkaster han dem som setter sin lit til ham.»— *Alfa og Omega*, bind 1, side 110 (PP:129).

Til ettertanke Når sviktet du sist i en trosprøve? Hva lærte du av dette nederlaget som kan hjelpe deg så du ikke svikter neste gang?

ONSDAG

Abram og Lot

Les 1 Mos 13,1-13. Hva lærer vi her om Abrams sinnelag? Hva sier dette om hva slags menneske han var og hvorfor han er et eksempel på hva det vil si å leve ved tro? Hvilke bibeltekster kjenner du til som lærer oss å vise det samme sinnelag (Se for eksempel Fil 2,4).

Etter oppholdet i Egypt kalte Abram på Herren ved det andre alteret han hadde bygd i Kanaan (1 Mos 13,3. 4). Her fornyet han sitt forhold til Gud og fant kraft til sin neste trosprøve. Igjen kan det se ut som om løftet om land glipper (vers 5, 6), og han stilles på valg.

Abrams nederlag i Egypt står i kontrast til det edle sinnelaget han viste mot Lot. Fra Betel-høyden fikk Lot se ut over Jordandalen, rik på vann og med en fruktbarhet som kunne føre tankene til slettene i Mesopotamia og Edens hage. Lot valgte det som talte til hans sans for rask vinning uten å ane hva dette skulle komme til å koste ham. Valget stod mellom «tro» og det en kunne se, og vi får se hvor viktig det er å velge rett. Med sitt nære forhold til Herren og sitt faste forsett om å vandre i tro klarte Abram å se lenger enn til kortsiktig verdslig vinning. Han festet blikket på evige fordeler.

Les I Mos 13,14-18. Hva er det Herren lover Abram? Hva kan ha vært grunnen til at Herren ventet helt til nå før han gav ham dette løftet (se vers 14)? Og hvorfor ville det kreve mye tro av Abram å klynge seg til disse løftene?

Til ettertanke Tenk tilbake på siste gang du opplevde at noen viste en like vennlig og uselvisk holdning som Abram? Hva tror du hemmeligheten bak et slikt sinnelag er, især for slike som oss, som er selviske på bunnen? Hva må skje i ditt liv om du skal få mer av dette sinnelaget? Forestill deg hvordan det ville bli i menigheten din om alle begynte å vise en slik holding.

TORS DAG

Melkisedek og Abram

I Mos 14,1-16 forteller om overfallet på Sodoma og Gomorra og hvordan Abram grep inn og reddet Lot og alle de andre fra angriperne. Abram var en troens mann og tilbad den sanne Gud, men han kunne også dra i krig.

Hvilket lys kaster episoden med Melkisedek over Abrams åndelige reisning? Hvordan kommer hans tro igjen til syne i hans handlinger? Vers 17-24.

Melkisedek («min konge er rettferdig») var konge i Salem (et navn på Jerusalem – se Sal 76,3) og Den høyestes prest. Abram tilba den samme Gud. Da Abram vendte tilbake fra slaget, ble han ønsket velkommen hjem av Melkisedek, og Abram gav prestekongen tiende av alt (vers 20). Tiendepriinsippet var altså i hevd lenge før Moses og jødefolket kom på banen.

Etter seieren viser Herren seg for Abram med dette herlige løftet: «Jeg er ditt skjold; din lønn skal bli meget stor» (1 Mos 15,1). Ellen White påpekte at Abram trengte denne oppmuntringen på grunn av den misunnelsen som hans seire hadde vakt hos enkelte av naboene.

Les Abrams svar (vers 2, 3). Hva er vel mer menneskelig og forståelig enn at han sa det han sa? Hvorfor var spørsmålet rimelig i lys av all fornuft og logikk?

Gud (vers 4-6) gjentok så det løftet han før hadde gitt, at Abrams etterkommere skulle bli så mange at de ikke kunne telles (1 Mos 12,2; 13,16). Abram og Sarai blir stadig eldre, og løftet om arvinger fortøner seg mer håpløst enn noen gang før, men Abram trodde Gud og satte sin lit til Guds kraft. Dette ser vi i 1 Mos 15,6, en tekst som Paulus skulle komme til å sitere (Rom 4,3).

Til ettertanke **Abram trodde Herren, og derfor regnet Gud ham som rettferdig. Hvordan hjelper dette oss å forstå hva det vil si å bli godtatt av Gud? Hva finner du håp i, så langt i historien om Abram? Hva er det som viser at du må gjøre noe med ditt liv?**

FREDAG

Videre studium

Alfa og Omega, bind 1, side 112-124 (PP:125-136); *The SDA Bible Commentary*, merknader til 1 Mos 11,26 til 15,21.

Etter at Gud igjen hadde lovt Abram at hans etterkommere skulle bli et stort folk, ba Abram om et tegn, en stadfestelse av løftet (1 Mos 15,7.8). «Herren gikk med på å inngå en pakt med sin tjener, og han brukte slike formuleringer som var vanlige når folk stadfestet en høytidelig overenskomst. Han befalte Abraham å ofre en kvige, en geit og en vær, hver av dem tre år gammel. Han skulle skjære dem opp og legge stykkene litt fra hverandre. Til dette føyde han en turteldue og en dueunge som ikke skulle deles. Da det var gjort, gikk han andektig mellom offerdelene idet han gav et høytidelig løfte om evig lydighet. Han vokter trofast over offerdelene inntil solen gikk ned, for å hindre at de ble vanhelliget eller tatt av rovfugler.

Omkring solnedgang falt han i dyp søvn, og ‘redsel kom over ham - et stort mørke’. Gud sa til ham at han ikke måtte vente å få løftets land i eie med det samme, og fortalte ham om de lidelser hans etterkommere skulle gjennomgå før de kunne bosette seg i Kanaan. Frelsesplanen ble her åpenbart for ham. Han fikk se Kristi død, hans store offer og hans komme i herlighet. Abraham så også jorden gjenopprettet i sin opprinnelige skjønnhet fra Edens dager, som han skulle få i evig eie som den endelige og fullstendige oppfyllelse av løftet» — *Alfa og Omega*, bind 1, side 118, 119 (PP:137).

**Spørsmål til
drøftelse**

1. Snakk sammen om de svarene dere gav på spørsmålet sist i torsdagens avsnitt. Hva vil det si for oss som lever i Det nye testamentes tid å bli regnet som rettferdig i Guds øyne?
2. Kjenner du noen som her og nå tror at de er kalt til å gjøre som Abram, dra bort «uten å vite hvor»? Hvordan kan dere i gruppen hjelpe dette mennesket gjennom de prøvelsene som det vil møte på sin ferd?